

Ingyen!

MAGYAR HÉTFO

Ingyen!

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, VI., RÓZSA-UTCA 111

FELELŐS SZERKESZTŐ:
LÉVAI JENŐ

VASÁRNAP, 1933 OKTÓBER HÓ 22
IX. ÉVF. 44. SZAM • TELEFÓN: 283-62

Menekülés a szerelem elől!

Az özvegy menyasszonyok sorsa - A mai leányok életének legnagyobb problémája Amit a lányoknak a férfiaktól meg kell tanulniok

A XIX. század második fele a béke áldott, nyugalmas légkörében telt el. Az embereket nagy problémák nem izgatták, a gazdasági és politikai élet tengerén nem csaptak fel hatalmas hullámok, szelíden fodrozódott az élet végtelen síkja és ha egy-egy romantikus szerelmi regény valahol a világ valamelyik táján nagyobb port vert fel, akkor hetekig vezércikkkeztek és írtak róla a társadalom-filozófusok.

A világháború és az utána következő nehéz évek azonban nemcsak a gazdasági és politikai élet terén kezdtek új kurzust, hanem a magánembernek az élete, társadalmi elhelyezkedése is problematikusává vált. Nincs ma ember és — mondhatjuk — nem volt a világháború alatt sem olyan ember, akinek életét egyszerre meg ne töltötték volna problémák, ne meredtek volna fel előtte olyan kérdések, amelyeket nagyapáink és apáink nem ismertek.

A legnagyobb változást, a legnagyobb felfordulást a szerelmi életben idézte elő a világháború és a XX. század második évtizede. A múlt században, apáink korában a szerelemnek és a boldogságnak is megvoltak a maga receptjei. Gyermekkorai vagy családi ismeretség, ifjúkori barátság, néhány zsúr, házibál, táncestély, leánykérés, megfelelő hozomány vagy természetben vagy pénzben és természetesen megfelelő állás, amelyet az apa vagy após, vagy legrosszabb esetben az egyéni kvalitások szereztek. A leány pályája és jövője is ehhez alkalmazkodott. Amikor azonban a világháború kegyetlen szóval szölt bele a fiatal generáció életébe úgy, hogy az asszony melől elvitte a férjet, de a menyasszony melől is elvitte a vőlegényt és megteremtette az özvegy menyasszonyt, amikor a leányokat belekényszerítette abba, hogy férfiak állását foglalják el és nevelkedjenek önállóságra, mert hiszen mindig reménytelenebb és reménytelenebb a férjhezmenés és a családalapítás, akkor természetesen más felfogás alakult ki és a lányok elé egészen új problémák meredtek.

A szerelem a világháború előtt a boldogság ígérete volt, a világháború alatt a boldogtalanság bevezetése lett. A fiatalság a világháború alatt igyekezett menekülni a szerelem elől és ez a menekülés sok, nagyon sok tragédiát idézett elő, amely tragédiáknak még ez a mi mai ge-

nerációnk, de talán a következő generáció is megsínyli a következményeit.

Amerikában mostanában egymásután jelennek meg a modern asszonyi élet titkait és problémáit tárgyaló regények, asszonyírók munkái, amelyek természetesen elkerülnek Európába is. De ezek a regények mind a szerelemben, a szerelem felé való rohanást, a szerelem hajszáját írják meg, valami különös, indokolatlan és erőszakos szabadsággal. Ezek a re-

gények filmre kerülnek és ha valaha egy társadalomtörténész ezekből akar következtetni a mai társadalmi rendre, furcsa képet fog kapni.

Valóságos szenzáció most Amerikában William Faulkner nevű amerikai trónak új regénye, amelynek címe *En ma élek!* és amely a világháború lázában, viharában olyan emberek életét, karakterét és regényét festi meg,

akik nem a szerelmi lázban akarják megtalálni a gyötrelmek és fáj-

dalmak enyhülését, hanem valóság-
gal menekülnék a szerelem elől,

amely csak fájdalmat, tragédiát, szenvedést okozhat.

A regény már milliójénél fogva is igen érdekes.

Charles Boyce Smith kapitány dúsgazdag ember volt, aki vidéki kastélyát hagyta ott, amikor a világháború kitört és Anglia hadsereget toborzott. A kastélyt ugyanekkor hagyta el Ronnie, a fia is, aki a tengerészethez vonult be, mint önkéntes, testi-lelki jóbarátjával, Claude-dal együtt. A kastélyban csak Diana, Smith kapitány leánya maradt.

Az ódon kastély homályos termei, gótikus ablakai, facsilárai még nyomasztóbbá tették az egyedüllétet, amely Dianára várt most már. A leány elhatározta, hogy házvezetőnőjével a kertészlakba vonul és bérbeadja a kastélyt. Akadt is egy fiatal amerikai, Richard Bogard, aki bérbevette az épületet, hogy zárkózott természetével visszavonulhasson a skóciai hegyek közé.

Azon a napon, amikor Bogard megérkezett, hogy beköltözzék a kastélyba, értesült Diana arról, hogy apja elesett a francia fronton.

Mr. Bogard a tőle telhető szerénységgel foglalta el bérletét és igyekezett kevéssé terhére lenni a szomorú leánynak.

Néhány szó, egy csésze együtt elköltött tea, néhány kézfogás, ez volt minden, ami Dianát és Richardot az első napokban összekapcsolta.

Egy pár nappal Bogard beköltözése után megérkezett Ronnie és Claude is, hogy búcsút vegyenek Dianától, mielőtt bevonulnak harcéri szolgálatra. Diana nagy vacsorát rendezett a fiatal tengerészkadettek tiszteletére és a vacsora végén Claude ünnepélyesen felállt:

— Emlékszel — kérdezte Dianától, hogy megállapodtunk abban... hogy mielőtt a harcra megyek, meg fogom kérdezni tőled... akarsz-e a feleségem lenni? És te neked csak annyit kell válaszolnod: Igen, Claude, vagy nem, Claude!

— Emlékszem — felelte halkan Diana.

— Nos? — kérdezte emeltebb hangon a fiatal kadét.

film-
színház

mozgó-
színház

Metro-Goldwyn-
Mayer-film

A modern
ROMEO és JULIA,
akik nem a halál-
ban, hanem az élet-
ben egyesülnek

JOAN

Crawford

GARY

Cooper

ÉN MA ÉLEK!

Diana gondolkodott. Eszébe jutott, hogy Claude és Ronnie most a harctérre mennek, egyedül fog itt maradni... a kastélyban ott van Bogard... ha jegyet vált a fiúval, adott szava kötni fogja... menekülni kell a szerelem elől.

menekülni kell a szerelem elől.

— Igen, Claude! — mondta halkan... ajkai remegtek, szeme könnyes lett... és Claude azt hitte, a boldogságtól...

A fiúk bevonultak. Diana egyedül maradt a kertészlakban... hosszú kerékpárkirándulásokat tett Bogard társaságában az erdei utakon...

Egyik ilyen kiránduláson megakadt a társalgás. Diana igyekezett segíteni a különös némaságon.

— Hogy tetszik Önnek Anglia? — kérdezte elkényszeredetten.

— Engem csak az emberek érdekelnék — felelte az amerikai. Majd hozzátette: A háborút is gyűlöltem eddig!

Diana kérdőleg nézett rá.

— Miért eddig?... Talán maga is bevonul?

— Ha bevesznek! — felelte hidegen Bogard.

— Miért teszi ezt? — kérdezte a leány.

Bogard nem válaszolt. Elkécserebben, elszántan taposta a kerékpár pedálját. Végre ránézett Dianára és nagyon halakán mondta:

— Mert szeretem magát! — Azután hozzátette kisvártatva: — Csak később akartam ezt bevallani... de nem győztem kívánni!

— Tudom! — válaszolta Diana és megfordította a gépét. Hazafelé indult. Bogard követte. Hazáig nem szóltak egy szót sem. Mikor Diana már a kertészlak ajtajának kilincsére tette a kezét, Bogard mégis megszólalt:

— Felejtse el, amit mondtam!

Diana visszafordult, melyen Bogard szemébe nézett és remegő ajkakkal válaszolt:

— Nem felejttem el... hiszen én is szeretem!

Azzal eltűnt az ajtóban!

Másnap reggel, szokás szerint, Bogard jelentkezett a kertészlakban, hogy

JOAN CRAWFORD
GARY COOPER

Mit adhat egy szerelmes leány a férfinak?

Mit tanulhat egy leány a férfiatól?

Két szerelmes regénye, akiket az élet elválaszt, hogy újra összehozzon

(Metro Goldwyn Mayer-film)

ÉN MA ÉLEK!

sétára induljon Dianával. Applegate, az öreg házvezető, egy levelet adott át neki. A levél néhány szó csupán:

„Bocsáss meg, hogy így kellett cselekednem! Isten veled! Ann.”

— Mikor utazott el? — rivallt Bogard a házvezetőre.

— Még az esti vonattal!

— Hova ment?

— Maga se tudta... beállt önkéntes ápolónőnek!

Diana elmenekült a szerelem elől...

Diana a francia frontra ment és addig nem nyugodott, amíg fel nem találta Ronniét és Claudeot. Ronniénak, akit istenített és imádott, bevallotta, hogy miért jött a frontra...

— Szerelmes lettem az amerikaiba, aki a kastélyunkat kibérelte — mondta —, de most már vége mindennek... Eljöttem... itt vagyok... nálatok... És dolgozott és ápot, és sebeket tartart be... Menekült a szerelem elől...

Ronnie ott volt a leány mellett, de ott volt Claude is. A fiatal, az élet előtt álló Claude, aki félt, rettentően remegett a tengeri harc veszedelmétől... Ronnie és Claude egy kis torpedócsónakon szolgáltak, amelyen belőlük állt az egész legénység. Halálos veszedelemben forogtak minden kiküldetésnél, mert kezdetleges eszközökkel kellett megtámadniuk és elsüllyeszteniük hatalmas hadihajókat... Claude minden este leitta magát, hogy hajnalban ne is tudjon gondolkodni, mikor kiküldetésre indulnak... És részegségében sokszor mondta Dianának, hogy nagyon messzi érzi őt magától... Pedig szereti, imádja őt és ezért menekül a szerelem elől az italhoz és a halálos veszedelmekbe...

Ronnie egy este táviratot mutatott Dianának. Richard Bogard, aki önként jelentkezett az angol hadsereg hadrepülőgépezredébe, hősi halált halt...

És ezen az éjszakán Diana a szomorú, végzetes szerelem elől Claude karjai között a mámorba menekült.

Forró, drámai feszültségben gazdag regény William Faulkner regénye. Nem a megszokott, könnyű és lelki kérdéseket könnyedén elintéző regény, amelyben azonban sokkal merészebb dolgokat mond el az író és sokkal merészebben, mint a ma divatos amerikai ponyva-regényírók. Tele van mámorral, csókkal, szerelemmel ez a regény, amelynek néhány epizódját itt elmondtuk. Igazi filmre való téma és Diana, a regény főhősnője, a mai leány, aki kétségek között járja a XX. század leányának szomorú, tövises útját, amelyen minden pillanatban megbotolhat, amelyen eltvedhet.

Természetes, hogy William Faulkner regényéből is film készült. **ÉN MA ÉLEK!** (Today we live) a címe a filmnek, amelyben a szerelem elől a mámorba menekülő leányt Joan Crawford játssza, akinél tökéletesebben, érdekesebben és szebben nem alakítottak még soha modern leányt.

Első találkozásom Joan Crawforddal

Írta: **Tod Alexander**

Tod Alexander, a legújabb gyermekszár Hollywoodban, aki a Rasputin és a Cárnő című filmekben az orosz trónörökösöt játssza és aki az alábbi kis karcolatot írta Joan Crawfordról.

Egy napon azt kérdezték tőlem, akarom-e megnézni a Metro-Goldwyn-Mayer-gyár műtermét. Természetesen nagyon örültem a dolognak, de az volt a gyanum, hogy a felnőttek nemcsak azért kérdezték tőlem, hogy megörvendezessenek. Gyanakvóan megkérdeztem tehát, hogy mi dolgom lesz ott, mire megmondták, hogy Joan Crawfordot kell meginterjúvolnom.

— Mit jelent az: meginterjúvolni? — kérdeztem.

— Nem nehéz dolog... néhány dolgot kérdezni Joantól és ő válaszolni fog rá!

Ez megint komikusnak tűnt fel előttem. Mindig azt mondták, hogy udvariatlan dolog folyton kérdezősködni, de meg mit is kérdeztek tőle. Ha Wallace Beeryről vagy Buster Keatonról lenne szó, ezek férfiak, de mit beszéljek egy nővel? A leányok és a nők semmit sem tudnak a repülőgépről és a tengeralattjáróról. Éppen ezért végeztül azt feleltem a kérdésre, hogy jobb volna, ha mást küldenének.

Ha azonban a felnőttek valamit a fejükbe vesznek, azt nem lehet onnan kivenni. Egész déli alatt arról beszéltem, míg végre megszólalt a bátyám: Nem félnék semmiféle leánytól a te helyedben! Erre elhatároztam, hogy elmegyek!

Vasárnapi ruhámat húzták reám, amit egyáltalában nem tudok kiállani, mert az embernek nagyon kell vigyáznia magára és az egész dolgot csak az enyhítette, hogy nem kellett iskolába mennem.

Egész úton azon gondolkodtam, hogy mi-

lyen rettenetes lesz, ha úgy fog velem beszélni, mint egy pibival. Vagy ha megkísérli, hogy megcsókoljon!

Amikor a műteremhez értünk, egy szürkeruhás úr fogadott bennünket. Nagyon kedves ember volt. Elmondta nekem, hogy egész idő alatt velem marad, hogy a gimnáziumban nagyon szeretett futballt játszani és ő is félt a kislányoktól. Ez a kijelentés nagyon megnyugtató volt.

A műterem, amelyben Joan dolgozott, óriási. Műterem alatt ferdefalú padlásszobát értettem, hogy azonban a műterem valószínű város, azt nem is sejtettem. Akár órák hosszúig nezttem volna a sürgés-forrást, ha nem értesítettek volna bennünket, hogy Joan Crawford vár ránk.

— Remélem, nem valami szerelmi jelenethez jutunk — mondtam a szürkeruhás kísérőmnek — Joan Crawfordnak minden filmjét láttam, nagyon szeretem őket, de ha nagyon sok a szerelem benne, azt nem szeretem. Mindig beszukom a szemem, ha a partnerét megcsókolja.

Amikor bementünk a műterembe, nagyon melegem lett, nem tudom, azért-e, mert a műteremben meleg volt, vagy mert félttem. Mindenesetre szívesebben lettem volna az iskolában... az még mindig kellemesebbnek tűnt fel előttem ebben a pillanatban...

A műteremben kellemes félhomály volt és nagyszerűen el lehetett volna bujni, ha a szürkeruhás úr nem fogta volna a kezemet. Csak az egyik oldalán volt világosság, ott néhány szoba állott, amelyeknek azonban csak három faluk volt. A negyedik fal helyén különböző gépezetek álltak és mellettük emberek. És a szobáknak nem volt mennyezetük sem, hanem valami gerendaépítmény volt felettük és rajtuk lámpák és fényszórók és ott is nagyon sok embert volt, akik mindenfelét csináltak a lámpákkal és én úgy éreztem, hogy nagyon szép dolog lehet ott fenn babrálni a lámpákkal, de nekem intervjút kellett csinálnom és ezért természetesen Joan Crawfordot kezdtem keresni. Az egyik megvilágított szobában állt egy leány, akiről azt

hittem, hogy Joan Crawford, de nem ő volt. A leány addig állt ott, amíg a világosságot megfelelően beállították, azután helyébe állt Miss Crawford, akit a próbákon egy másik leány helyettesített. Végül is odajött hozzánk és megrázta a kezemet.

— Nagyszerű kézfogás — mondta Joan. — Te vagy az első fiú, aki rendezően kezelt ad nekem. Fogjunk még egyszer kezét.

És még egyszer kezét fogtunk és én Joant nagyon kedvesnek találtam. Tulajdonképpen meg voltam lepve, amikor Joant jól megnéztem. Sokkal szebb, mint gondoltam. Szemei igen nagyok és nagyon hosszú szempillái vannak. Mindig azt hittem, hogy Marie Louisenak, aki velünk egy házban lakik, vannak a leghosszabb szempillái, de ezek jelentéktelenek Joanéhoz képest.

Joan azt kérdezte tőlem, hogy szeretem-e a filmjeit és én megmondtam neki az igazat, hogy nagyon szeretem, csak ne volna benne olyan sok szerelem. És Joan nem haragudott rám.

Azután azt kérdeztem, hogy szereti-e a fiúkat és az mondta, hogy kiskorában mindig csak fiúkkal játszott és most is nagyon szeret üszni, versenyt futni, tenniszezni és repülőgépen ülni. Minél tovább beszéltem vele, annál kedvesebbnek találtam.

Most egy magas úr lépett hozzánk. Howard Hawks rendező úr volt, aki az **ÉN MA ÉLEK!** című Crawford-filmet rendezte és mindenki kérdezett tőle valamit és nagyon fáradtnak és kimerültnek látszott. Megrázta a kezemet, azt mondta, hogy éreztem magam úgy, mintha otthon volnék és elvitte Joant. Egy jelenetet kellett lejátszani. Tulajdonképpen nem is volt nehéz, amit csinálnia kellett. Egy ablakon ki kellett néznie, azután ki kellett mennie az ajtón és kint már jött a Gary Cooper és akkor Joan azt mondta neki: Oh, Richard! Ez volt az egész jelenet és mégis nagyon sok munkát adott. Ötször kellett leforgatni a jelenetet. Egyszer hamarabb nyitotta az ajtót, egyszer a fiatalember késett el, mindig új felvétel volt. Végül is azonban készen lettek és Joan meghívott az öltözőjébe, hogy ott nyugodtan beszélhetünk.

A műterem mellett áll egy bájos, nagyon aranyos kis ház, amely a Joan öltözője. Minden rózsaszín a kis házban és száz kis tükrök van a szobában. A pamlag, amelyre leültem, olyan puha, hogy majdnem a földre süllyedtem.

— Szeret színészni lenni? — kérdeztem Joantól, mert nagyon sok kérdést kellett hozzá intéznom.

— Hogyne, az nagyon mulatságos dolog. — De hát az nagyon fárasztó lehet, ha annyiszor kell ismételnéni egy jelenetet.

— Az igaz, de muszáj megcsinálni, mert csak akkor jó a jelenet, ha tökéletes mindenkinek a munkája.

— Nem hat Önre komikusan, ha saját magát látja és hallja filmen?

— Dehogynem... Nagyon furcsa, mert hiszen az ember nem ismeri tulajdonképpen a saját hangját és arcát és mindig kissé idegennek látom magam a filmen.

— Már gyerekkorában is filmszínészni akart lenni? — volt a következő kérdésem és Marie Louisera gondoltam, aki mindig arról beszél, hogy mozzisínészni lesz.

— Igen — felelte Joan — apámnak színháza volt és én már gyerekkoromban megfigyeltem a színészeket és utánozni akartam őket.

— Szeretett iskolába járni?

— Igen — kacagott Joan és a legféhérebb fogakat villogtatta felém, amilyeneket még életemben nem láttam.

— Ezt nem tudom elhinni — mondtam őszintén és beszélgetésünk már nagyon komoly fordulatot vett volna, ha nem jelentkezett volna a szürkeruhás úr, hogy menünk kell.

Joan még elmondta, hogy filmje, amelyen dolgozik, **ÉN MA ÉLEK** címmel fog bemutatásra kerülni és meg kellett ígérem, hogy okvetlenül megnézem.

Joan nagyon tetszett nekem. Ő volt az első ismerősöm a műteremben. Persze azóta már másokat is ismerek és azóta már nem találok olyan furcsának a csókokat sem, amiket Joan ad a filmekben.

Miss Florence Nightingale

Nem egy új filmsztár neve ez, hanem olyan név, amely ma már lexikonokban található meg. Joan Crawford, az „En ma élék!” című új filmjében egy ápolónőt játszik és ez teszi Miss Florence Nightingale nevét aktuálissá és érdekessé. Ahogy Joan Crawford a szerelem elől keres menekvést és vigasztalást a szenvedések enyhítésében, így Florence Nightingale is meghasonlása kergette a betegágyak mellé. Miss Florence 1820-ban született Firenzében és 1910-ben halt meg Londonban. Kiváló szeretettel tanulmányozta fiatal korában a kórházakat és a betegápolást, majd Párisban az irgalmasok kórházában maga is ápolónő lett. Mikor itt megfelelő gyakorlatra tett szert, egy londoni kórház élére állt, amelyet mintaintézetként emelt. Amikor a krími háború kitört, akkor Miss Florence a szultari, majd később a balaklavai kórház élére állt és a háború befejezése után visszatérve Londonba, megtette indítványát a Vörös Kereszt felállítására. Az angolok társadalmának nagyon tetszett a bensőséges élet és összegyűjtötték 50.000 fontot, amelyet Nightingale-alapnak neveztek el. Ez az alap tette lehetővé a Vörös Kereszt nemzetközi egyesületének és szervezetének megalapítását és kifejlesztését. Miss Florence Nightingale érdekes személyéről meg kell emlékezni akkor, amikor az „En ma élék!” című filmregény alapötlete éppen az a szép és nemesen női gondolat, hogy saját szenvedését egy leány mások szenvedésének az enyhítésével igyekszik gyógyítani.

Torpedók és aknák

Az elmúlt világháború, mint ismeretes, nemcsak a szárazföldön folyt, hanem Európa összes tengerein. A tengeri csatáktól, ütközetektől és hadműveletektől azonban kevesebbet tudunk, mint a szárazföldi harcokról. Messzebb volt tőlünk, a magyarok közül nagyon kevesen kerültek hadihajóra és így a hírek közvetlenül nem érintettek bennünket, pedig ezek a tengeri harcok is véresek voltak, sok áldozatot követeltek és egyéni hősiesség nélkül a tengeri hadítények sem lettek volna keresztülvihetők.

A tengeralattjárók munkájáról sokszor megemlékezett a hivatalos harctéri jelentés, azonban a tengernek volt még egy veszedelmes fegyvere: a torpedó.

A torpedó, amikor feltalálták, eléggé kezdetleges számszám volt és csak a hadihajók manőverein szerepelt különösebb sikerrel. Legelőször az orosz-japán háborúban jutott nagyobb feladatokhoz, de miután itt sem felelt meg a várakozásoknak, sietve tökéletesítették a szerkezetét két módon is, részint azzal, hogy növelték lőtávolságát és robbantó erejét, részint azzal, hogy fokozták töltésnagyságát és robbantó-erejét. Így született meg a mai torpedó, amely 6—7 méter hosszú, az átmérője 45—50 centiméter és körülbelül 1000 kilogrammot nyom. Négy-öt kilométer távolságra lőhető ki ilyen messzeségre átlag 27 csomó sebességgel fut, de ha csak másfél kilométerre lövik, akkor 40 csomó is lehet a sebessége óránként.

Veszedelmes fegyver tehát, amely ellen védekezni kellett, mert féltő volt, hogy egy tengeri háborúban nem a dreadnoughtok fogják elpusztítani egymást, hanem mindnyájan áldozatul esnek a tenger cápáinak. Ekkor jött a hatalmas acélszemekből font drótháló, amelyet köröskörül lebecsátottak a dreadnoughtok körül, hogy felfogja és a hajótól távol robbantsa fel a torpedót. Ez végül is használt. Torpedó ellen nincs jobb védőeszköz a hálónál.

Ilyen hálókat azonban csak a dreadnoughtok tudtak maguk körül lebecsátani, a kisebb cirkálókat azonban veszélyeztették a torpedók. A torpedólovédékeket rendszerint a tengeralattjárók bocsátották ki, azonban a parti szolgálatban, a tengeralattjáró hajók bázisától távol, kis naszádok is működtek, amelyek célja egyedül torpedótámadások vezetése volt. E parti naszádok egy vagy két torpedót vittek magukkal, az éj sötétjében megközelítették a cirkálókat, vagy torpedórombolókat és rendkívül primitív, de vakmerő módon bocsátották a tengerbe a torpedókat. Ezeknek a naszádoknak kétféle főből állott a legénysége és ha észrevették őket, a hadihajó egyetlen lövedéke szétzúzta a kis motoros csónakot. E naszádokon csak vakmerő tisztek teljesítették szolgálatot és pedig önkéntes jelentkezés alapján.

A tengeri háború névtelen hősei e torpedónaszádok tisztjei és katonái voltak, akiknek vakmerő és életveszedelemmel járó munkája egyik legérdekesebb, legidegfejtőbb mozzanata az „En ma élék!” című új filmdrámának.

Aktuális filmképek

Ronnie, Diana és Claude — akik menekülnek a szerelem elől

Joan Crawford az „En ma élék!” főszerepében. (Ufa és Kamara)

Gary Cooper és Joan Crawford, az „En ma élék!” című új Metro-szenzáció főszereplői

Joan Crawford és Robert Young, az „En ma élék!” legmeghatóbb jelenetében. (Kamara és Ufa)

„A fehér apáca”, a világirodalom egyik gyöngye, filmre került. Helen Hayes és Lewis Stone a film egyik jelenetében

Helen Hayes és Clark Gable, „A fehér apáca” című legközelebbi Metro-film főszereplői

Fanny Hurst beszél a sokoldalú Joanról

(Hollywoodi levelezőnk től.) Fanny Hurst, a legnépszerűbb és legmodernebb amerikai író legutóbb néhány napot Los-Angelesben és Hollywoodban töltött és természetesen ősi hollywoodi szokás szerint sajtófogadást rendezett. Ezen a sajtófogadáson minden újságíró kérdésére bőven és érdekesen felelt. Tekintettel arra a népszerűsége, amely odahaza Joan Crawfordot körülveszi, a magyar közönség nevében én Joan Crawford iránt érdeklődtem.

Joan Crawford

Fanny Hurst a következőket mondta a művésznőről, aki legjobb barátnőinek egyike:

— G. B. Shaw azt mondja valamelyik írásában, hogy egy asszony csak akkor érdekes, ha mindig másnak tud mutatkozni. Ezek szerint a modern asszonynak színes, kaméleonszerű egyéniségnek kell lennie. Ha pedig ez igaz, akkor Joan Crawford a modern asszonyok mintaképe lehet.

— Van egy szomorú, elgondolkodó Joan, távolbanező, bánatos szemekkel, amelyek mögött mintha valami rejtett, mélyseges fájdalom volna eltemetve. A hivatalból vidám Hollywoodban, ahol a szív fájdalmat nem szokták nyilvánosságra hozni, ez az egyéniség a ritkaságok közé tartozik.

— De a szomorú Joan a gondolatnál is gyorsabban transzformálódik temperamentumos asszonnyá, ha a szerepe, vagy a társasága úgy kívánja. Ezt a Joant ismerte meg Hollywood, amikor megérkezett Newyorkból, hogy megkezdje filmkarrierjét és ez a Joan nyerte meg annakidején Hollywood valamennyi táncdíját.

— A temperamentumos asszony azonban egy szempillantás alatt ismét meg tudja változtatni egyéniségét, ha üzletről van szó. A legkitünőbb business-woman, aki a filmmesterség legkisebb részletével is tökéletesen tisztában van. Amikor filmemberekkel tárgyal, kitünően meg tudja védelmezni saját érdekeit.

— De amilyen erélyes filmüzleti ügyekben, ugyanolyan félénk a magánéletben. Egy alkalommal megkért, hogy kísérem őt haza, mert Do-do, ez volt Douglas becéző neve, amikor még a férje volt Joan-nak, a stúdióban van elfoglalva, a cselédek pedig kimenőt kaptak és fél odahaza egyedül.

— Joan fél! Milyen hihetetlenül hangzik ez, de kénytelen voltam elhinni, mert mikor hazérkeztünk, addig nem nyugodott, míg minden gyanus sarkot ki nem fürkészett, minden zárat meg nem vizsgált, sőt széthúzta a függönyt és kinézett a parkba, ahol a fáknak már lilokzatos árnyuk nőtt. Amikor pedig ezen túl volt, megnyugodva

átöltözött és elragadóan kedves háziasszony lett belőle. Igen gyakran maga készítette az ebédjét és olyan rendben tartotta a férje holmijait, mint akármelyik polgárasszonyka. Hogy Douglas elvált tőle, annak Hollywood az oka, nem ők ketten!

— Most láttam — fejezte be Fanny Hurst a nagyszerű művész rövid jellemrajzát — Joan Crawford legújabb filmjét, az „En ma élek!” című drámát. Ebben Joan mindegyik egyénisége benne van és ez magyarázza meg a film nagy sikerét!

AMIKOR A SZÍNÉSZ — KATONA

IRTA: GARY COOPER

Azt mondják: nem jó, ha az ember gögös és nagyravágyó és ha én nem is tudom magam tökéletesen megítélni, mégis azt hiszem, hogy semmi hajlandóság nincs bennem önmagam túlbecsülésére. Pedig van valami, ami jogot ad arra, hogy önhítt legyek: olyan katonai karrier van mögöttem, amely rómatlan világtörténelemben. Annak, hogy sem érdemre, sem kitüntetésre nincs, az a magyarázata, hogy különféle hadseregekben futottam be katonai pályán és így egy ország sem tartja szükségesnek katonai szolgálataimnak ily módon való honorálását.

Mindebből a szíves olvasó bizonyára megállapította már, hogy az egyéniségem tényleges katonai szolgálataiban, hanem filmszerződéseim során is viseltem.

Öt éve vagyok filmszínész és ezidő alatt tíz katonai szerepem volt. Kétet elvesztettem ez öt év alatt az életemet. Egyszer arra ítélték, hogy egy tüzelő század élé álljak. Számtalan sebet kaptam. Katona voltam, idegen légionista tiszt és kém. Szolgáltam az USA csillagos és sávos lobogója alatt, a francia trikolór alatt és szolgáltam a brit lobogót is, sőt egyik szerepemben az amerikai polgárháború egyik hadseregének formisát is viseltem.

Első katonai szerepemet a Wings című filmben kaptam, ahol repülőzászlós voltam, egy próbarepülés alkalmával lezuhantam és meghaltam. A fehér háremben a francia idegen légió daliás tisztjét játszottam, azután voltam amerikai újonc, skót katona, légionista közlegény a Marokkóban és voltam egyszer kapitány is.

Utolsó szerepem a Marokkó legionistájává degradált, de Joan Crawford előléptetett. Pilótaszázados vagyok és szilárd

meggyőződése, hogy az „En ma élek!” című filmben azért volt olyan nagy sikerem, mert a Wings-ben mint repülő-tiszt helyettes kezdtem a pályámat.

Nagyon nagy különbség van azonban akkori és mai szereplésem között. Akkor epizódfigura voltam, ma — hál Istennek

— főszereplő, akkor zászlós, most százados, akkor még nem tudtam repülni, ma pedig tudok. Akkor a nagy jelenetben double játszott helyettem, ma pedig a legveszedelmesebb jelenetekben is magam kormányozom a gépet.

Katonai karrieremmel tehát jogosan meg vagyok elégedve. De ugyanezt kell elmondanom színész karrieremre is.

Bár ez utóbbira vonatkozólag csak a közönség mondhatja ki az utolsó szót. Én a magam részéről csak annyit mondhatok, hogy ha — fiatalágom miatt még a világháborúban részt nem vehettem — szerepeimmel igyekeztem a közönség tag-

jaiban a kötelességtudás, a hazaszeretet, a bátor elszántság és a mindenki jólétét szolgáló kötelességteljesítés és hűség érzését felkelteni. Nekem, a „katonának”, nagyobb feladatomban volt — így éreztem — minden szerepemben, mint a többi színészeknek, mert nekem a jó alakításom túl oktatni, tanítani, buzdítani kellett, felbreszteni a hazaszeretetet nemes és becsületes gondolatát minden nézőben.

Ha ezt elértem, akkor, úgy érzem, megérdemeltem az előléptetést mind katonai, mind színészi pályámon.

A fehér apáca filmen

A világirodalom egyik legromantikusabb és legnépszerűbb alkotása Marion Crawford híres regénye „A fehér apáca”. A lemondó szerelemnek, az önfeláldozásnak, a hitben való megnyugvásnak ilyen csodálatos, fenséges apoteozisát soha senki nem írta meg.

Ennek a könyvnek páratlan sikere volt minden országban, a liberális, felvilágosított Amerikában, a protestáns Angliában, a katolikus Franciaországban, egyszóval mindenütt, ahol az emberek olvasnak, szeretnek és lemondanak.

1908-ban, egy negyedszázaddal ezelőtt jelent meg a könyv és minden sora, minden betűje ma is friss és modern.

De nemcsak, mint könyv aratott igen nagy sikert „A fehér apáca”, hanem, mint színdarab és film is. Lilian Gish játszotta akkor „A fehér apácát” és ezzel a szerepével írta be nevét a sztárok aranykönyvébe.

A Metro-Goldwyn-Mayer-filmgyár most újra elkészítette hangosfilmen ezt a regényt. A fehér apáca nemeslelkű, lilomtisztaságát Helén Hayesre osztotta ki, aki a Fiaskám! főszerepével már egyszer elnyerte a newyorki Filmakadémia nagydíját és most A fehér apáca címszerepével újra komoly jelöltje a díjnak. A férfi főszerepet Clark Gable játssza, akinek modern, rokon-szenves, energikus egyéniségére soha jobb szerepet nem szabtak, mint a daliás szerelméért küzdő repülőtiszt szerepét. A másik férfi főszerepet Lewis Stone játssza és ez a három nagy művész a legszebb, legkönnyesét, legművésziőbb meglevenítője lett Marion Crawford világhírű regényének.

E számot szerkesztette:
RADÓ ISTVÁN

A kiadásért felel: Dr. BALINT MÓZES

NYOMATOTT A STADIUM SAJTÓVALLALAT
KÖRFORGÓGÉPEIN, BPEST, RÓZSA-U. 111
Felelős Uzemvezető: Györy Aladár.

MAGYAR HÉTFŐ

12 nagy oldal

4 zöldoldalas

sportmelléklet

ára csak: **6** fillér